

Những bông hoa hoang dã

Phạm Chí Dũng

Ánh hoàng hôn cuối cùng lặng lẽ tắt dần trên mặt biển. Anh từ từ cởi chiếc áo blu trắng bước ra khỏi phòng thí nghiệm và ngạc nhiên vì hôm nay đã là ngày cuối tuần. Thời gian trôi đi nhanh quá, từng tuần, từng tháng, cả một chuỗi nối tiếp nhau bất tận như không muốn cho con người ta dừng lại dù chỉ là một chút. Anh lau cặp kính đã nhòe vào cái khăn tay nhỏ trong túi áo, vươn vóc người thô ráp hứng lấy gió biển. Đọc các kè đá, hết lớp này đến lớp khác sóng xô đẩy, va đập nhau tạo nên những âm thanh bập bùng triền miên suốt từ sáng đến tối. Đó đã là hơi thở của người dân thành phố từ nhiều năm nay. Trong cái giai điệu hoang dã ấy, người ta luôn cảm thấy một thoáng tĩnh lặng vô bờ bến, nên thơ, đẹp đẽ và thoáng buồn bã.

Cô độc!...

Em gái anh - Một phụ nữ trạc gần ba mươi tuổi - đã đứng ở phía sau từ lúc nào, vội chạy đến nắm tay anh trách móc:

- Chẳng lẽ anh cứ mãi giam mình trong cái hầm ngầm đầy chai lọ đó suốt ngày đêm hay sao? Gần bốn mươi tuổi đầu rồi còn gì?

“Nó thật là hạnh phúc với người chồng và đứa con gái bé bỏng, có lẽ còn hạnh phúc hơn mình nhiều”, anh nghĩ thầm. Đã quá nhiều lần mọi người xung quanh hỏi anh câu đó, về cái gia đình nhỏ bé với một ý nghĩa to lớn trong cuộc đời của mỗi con người.

Anh chỉ im lặng né tránh.

- Còn bản luận án tiến sĩ ngành hóa đang viết dở...

- Thôi đi!

Em gái anh vùng vằng la lên:

- Anh thì lúc nào cũng có lý do. Nghe em nói này, buổi tối nay anh và em sẽ đi thăm một cô bạn gái của em. Cô ấy bằng tuổi em, chưa có gia đình, hiện là giáo viên Nhạc viện thành phố, theo dõi thường xuyên những công trình khoa học của anh trên báo và muốn làm quen với anh. Lần này anh phải đi, nếu không sẽ chẳng bao giờ em làm ơn làm phúc giặt đồ cho anh nữa đâu.

Hai tiếng đồng hồ sau anh bước vào phòng khách của một căn nhà nhỏ

nằm trên sườn đồi nhìn thẳng ra biển. Bóng tối mờ mờ trải mênh mang trên mặt biển, tan nhòa vào khoảng không bao la của vùng duyên hải. Tấm màn cửa rung phấp phật trước cơn gió lớn lại vừa tràn tới. Một chuỗi dương cầm dồn dập nhấn chìm tất cả vào sự mê hoặc.

Một cảm giác cay buốt bỗng nhiên trào lên lồng ngực anh. Lần đầu tiên sau bao nhiêu năm đặng đặng vui đầu trong phòng thí nghiệm và thư viện, anh cảm thấy lòng mình tê tái. Tất cả, những bông cẩm chướng quỳn rũ trong góc phòng, chiếc bàn phủ tấm trải màu xanh gọn ghẽ, và có lẽ cả cô em gái của anh, đều biến mất. Anh chỉ nhìn thấy người phụ nữ đang nhẹ nhàng trải những ngón tay thanh mảnh mềm mại lên các phím đàn. Thân hình thanh thoát của chị được bó gọn trong bộ y phục thủy thủ trắng toát xen lẫn các viền sọc xanh phủ lên trên đôi bờ vai rung nhẹ nhẹ. Chị hầu như không để ý gì đến sự có mặt của những vị khách lạ mà vẫn hòa trải nhịp đập tâm hồn vào từng cung điệu của bản nhạc.

- “Những bông hoa hoang dã” hay “Les fleurs sauvages” đó anh ạ. Một nhạc phẩm thật là tuyệt diệu!

Cô em gái thì thào vào tai anh, lén quan sát những biểu hiện trên gương mặt anh.

Anh không nghe thấy gì. Bản nhạc dội vào lòng anh tất cả những gì trong sáng, lãng mạn và tuyệt vời nhất. Người phụ nữ đang dường như thẫn thức, đắm đuối vào giai điệu của mình. Khuôn mặt chị bừng sáng lên niềm tin kiêu hãnh vào cuộc sống, vào tình bạn, tình yêu. Không gì có thể thay thế sự bất khuất trong tâm hồn một con người và từ đó có thể thuyết phục được bất cứ trở ngại gì. Từ nơi đôi bàn tay chị, biển ru trắng mênh mang, và những con sóng âm thầm đang xô đẩy những cánh hoa hoang dã đi khắp bốn phương trời.

Đã từ bao nhiêu vòng quay của vũ trụ, cánh hoa dập dìu vô mục đích, vô bờ bến, bị chìm vào biển nước rồi lại nổi lên, bọt trắng xóa. Một làn gió nhẹ hoặc một cánh chim hải âu nào đó cũng có thể đem đến nỗi sợ hãi mơ hồ. Nhưng giờ đây, chỉ trong một thoáng chốc thôi, tha thiết và dồn dập, từ khắp bốn phương trời tất cả những cánh hoa đang trôi nổi vô vọng bỗng nhiên quy tụ về một nơi, điểm xoáy giữa đại dương, thành một vòng hoa khổng lồ rực rỡ. Khi ánh bình minh bắt đầu chiếu rọi, vòng hoa vụt cháy sáng trong muôn ngàn niềm hạnh phúc.

Trong những lúc xúc cảm mạnh nhất, người ta thường nhận ra rõ nhất những tội lỗi của mình. Tim anh run rẩy trước sự trong sáng định mệnh của người phụ nữ ấy – bản nhạc ấy, muốn né tránh mà không thể được. Suốt khoảng thời gian qua mình đã làm được những gì cho cuộc đời? Phải, khoa học là khoa học, nhưng khoa học không phải là tất cả, và những ai muốn tìm đến khoa học như một chỗ ẩn tránh những thử thách của cuộc sống thì chắc chắn sẽ phải trả giá bởi chính nền khoa học ấy. Anh chợt hiểu rằng anh đã có thể cống hiến nhiều hơn cho công việc nếu như anh có một người bạn tốt, nếu như anh tìm được nửa thứ hai trong cuộc đời mình. Sự giản dị sẽ làm cho anh có khả năng thích nghi được với môi trường luôn luôn thay đổi, và chỉ khi ấy khoa học mới đón nhận anh như một người bạn chân thành.

Hệt như những con sóng, bản nhạc lúc rải xa đều đặn và vắng lặng, lúc chợt dồn phủ lên trái tim anh những tình cảm vô cùng lạ lùng, hạnh phúc và đau đớn, ước muốn và tiếc nuối, đan kết và tan vỡ, đầy ánh sáng lẫn với cả sương mù.

Khi người phụ nữ dừng tay, chị thấy mặt anh tái hẳn đi, cặp kính ướt đầm. Một giọt nước mắt đồng cảm cũng nhẹ nhàng rơi trên gò má chị.

Ba tháng sau họ kết hôn với nhau.

Như mọi người thường nói, họ là một trong những cặp uyên ương đẹp nhất của thành phố biển này. Cả hai đều không phải khá giả gì. Họ biết như vậy, nhưng điều quan trọng nhất là họ không hề quan tâm đến điều đó. Cái thanh thoát đầy tính sự phạm tươi vui của chị đã bù đắp được phần nào sự khô khan trong tâm hồn anh. Cuộc sống không nhất thiết phải luôn được tác hợp từ những ý nguyện trùng lặp. Trong một góc cạnh nào đó, nó lại là sự san sẻ của những cái thừa và những cái thiếu. Sự cô đọng, tính nguyên tắc của một bản thể khoa học tự nhiên như anh đã tìm ra được bản đồng vị của nó, thế giới âm nhạc diệu kỳ từ nơi chị. Anh luôn đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác vào mỗi ngày, mọi ngày và những ngày sau đó. Anh vẫn cứ mãi mãi sửng sốt khi phát hiện ra sự cách biệt quá lớn giữa cuộc sống hiện tại và nếp sống đơn độc khi trước. Đối với những nhà khoa học, khi phát minh ra một thành quả lớn lao nào đó, họ coi như đã được tái sinh. Còn anh, riêng trong trạng thái đầy bản sắc sống này, anh phải là người được hồi sinh. Không một chút gì rào đón, ngượng ngập, họ đã xóa mờ đi tất cả

những gì phức tạp nhất trong cuộc sống lừa dối bằng sự đơn giản hóa đến không ngờ, bằng tấm lòng chân thành không chút vẩn đục và bởi sự hòa hợp trong từng cử chỉ, suy nghĩ. Mỗi buổi chiều đi làm về, anh không còn cảm giác mệt mỏi và sự căng thẳng chịu đựng một buổi tối vẫn là công việc và công việc. Anh nằm dài ra giường, âu yếm nhìn người bạn đời tắm mình trong ánh hoàng hôn tràn đầy ảo giác, vẫn là những bản nhạc đệm dương cầm kỳ diệu nhất, và đến khi chị bắt đầu dạo khúc mở đầu của bản “Những bông hoa hoang dã”, tâm hồn anh rung lên vì lòng cảm kích tội độ.

Thành phố vẫn lặng lẽ trôi qua từng khoảnh khắc, đón nhận và chứng kiến mọi tình nồng nàn ấy. Mỗi buổi sáng thành phố thức giấc, dạo bước qua những bãi cát mịn màng, ngân ru tiếng sóng vỗ êm đềm của những thuở nào nơi quá khứ. Bình minh và hoàng hôn, tình yêu và cuộc sống, nếu như còn có thể kéo dài, dài mãi.

Có điều, khoảng thời gian gần đây, người ta chưa nhìn rõ một đám đông đen đang ẩn kín phía chân trời.

Một buổi tối chị đi dạy kèm nhạc về và không thể dạo nổi khúc dương cầm cho anh nghe. Toàn thân chị bốc lửa, đầu nóng hằm hập. Anh vội vã đưa chị đến bệnh viện, sự lười nhác chậm chạp của các nhân viên y tế càng làm cho bệnh tình chị nặng hơn. Một ông bác sĩ thuộc dạng “thầy lang vườn” đã tổng chị toàn những thứ thuốc vô thưởng vô phạt. Sau hết, khi người ta biết căn bệnh chính của chị là thương hàn, nay đang hoành hành dữ dội, thì đã không còn kịp nữa. Chị trút hơi thở cuối cùng sau mười ngày vật vã trên giường bệnh.

Đập phá, gặm thét, cầu xin tất cả đều vô vọng! Anh gục xuống như bị chém ngang lưng. Hạnh phúc đến và đi, mau chóng và tàn nhẫn quá đổi làm anh không thể tin là mình đã có và nay vừa mới mất. Anh cũng không tin vào cái chết của chị, không tin một chút nào ngay cả khi đứng bên chiếc băng cáng phủ vải liệm trắng xóa, ngoài nghĩa địa đầy cát và phi lao. Anh chỉ chợt tỉnh ra trong căn phòng nhỏ quen thuộc, bên chiếc đàn dương cầm cũ với những đóa cẩm chương héo tàn trong bình mà chị vẫn ưa thích. Đau đớn đã làm cho thể xác anh tê dại, như bị giăng xé ra từng mảnh và tung đi theo gió. Chỉ còn những lời thì thầm thân thương, những dấu ấn êm đẹp của một buổi chiều nào đó bên bờ biển, anh đã nắm tay chị và siết vào lồng ngực mình...

Anh lại trở về cuộc sống riêng, cô độc và trơ trọi. Anh tránh gặp tất cả mọi người, bỏ qua hầu hết những ánh mắt thương cảm, từ chối hoàn toàn những lời tự nguyện giúp đỡ. Anh làm việc như một cái máy, trong khi đầu óc không lúc nào dứt khỏi hình bóng người đã khuất. Chỉ trong vòng một tuần lễ, hai lần suýt nữa anh gây tai nạn từ phản ứng hóa học cho mình và cho người khác. Chỉ còn phải sửa đổi bổ sung đôi chút trong bản luận án tiến sĩ, nhưng anh không sao viết thêm được dòng nào. Cuối cùng cấp trên đành điều anh đi công tác tại một thành phố khác. Người ta hy vọng ở đó, nơi đất lạ xa xôi, anh sẽ bớt những kỷ niệm đáng buồn của quá khứ.

Năm năm trôi qua. Anh trở về thành phố biển trong âm thanh dào dạt của vô vàn con sóng, tiếng thót lên vui mừng từ đàn chim trên mặt biển của tự do và mảnh đất anh đã được sinh ra.

Anh có vẻ vui hơn, thân ái hơn đối với mọi người. Giờ đây anh đã được cấp học vị tiến sĩ hóa học, trở thành Viện trưởng Viện hóa thành phố. Mỗi buổi sáng, đúng bảy giờ anh đã có mặt ở viện, hít thở bầu không khí trong lành tươi mát, bình thản rít từng hơi thuốc dài và sau đó bắt tay vào công việc cho đến hết ngày. Duy có điều người ta vẫn không thể hình dung một người như anh, dù đang được sự chiêu đón từ nhiều cô gái trong thành phố lại tỏ ra hết sức dửng dưng với chuyện tình cảm. Đã từ rất lâu căn nhà nhỏ trên sườn đồi trở thành nơi thiêng liêng thăm kín và anh không hề mời bất kỳ ai đến chơi, mà chỉ tiếp chuyện ở cơ quan.

Tháng bảy, mùa giông bão bắt đầu. Những làn mưa mỗi lúc càng dày đặc phủ lên mặt biển một cái lưới của vô số hình tam giác, tứ giác đủ kích cỡ. Đúng vào những ngày này, anh cũng kỷ niệm năm năm ngày chị mất.

Một ngọn nến nhỏ, một bình hoa cắm chướng tươi được đặt trang trọng bên chiếc đàn dương cầm. Trên hết là khung hình của chị, hồn hậu nhìn anh như muốn nói “Anh thân yêu, em vẫn ở đây với anh, từng giờ từng phút, để cầu mong hạnh phúc sẽ đến với anh”. Anh đóng kín cửa ra vào và cửa sổ. Tối nay mưa lớn, gió giạt từng cơn bên ngoài, không khí lạnh và ẩm ướt. Trong phòng, ngọn nến sáng bùng lên, ấm áp và soi sáng khuôn mặt đã xuất hiện những nếp nhăn đầu tiên của anh, sự báo hiệu của tuổi già. Anh đã thu băng bài “Những bông hoa

hoang dã” và anh sẽ nghe bản nhạc đó suốt buổi tối hôm nay, dù điệp khúc có quay lại bao nhiêu lần, anh vẫn sẽ cảm thấy chưa đủ, cần phải thêm nữa, thêm nữa...

Một tiếng gõ mạnh vào cửa làm anh giật mình. Ai lại có thể đến vào giờ này? Anh mở cửa và hỏi khô khốc:

- Ai đó?

Người mới đến kéo vạt áo mưa dầm ướt khỏi đầu. Đó là một thiếu nữ chừng hai mươi tuổi, xanh xao và đoan trang. Trong tay cô cũng có một bó cảm chướng, đúng những bông cảm chướng mà vợ anh yêu quý. Cô lẳng lẳng bước vào, dồn anh đến sự ngạc nhiên.

- Chị là ai? - Anh hỏi tiếp, không còn tự chủ được nữa.

Thiếu nữ nhìn bao quát căn phòng, dừng mắt tại chiếc dương cầm phủ vải xanh nhạt, khẽ chạm vào tay anh và bước đến.

Chỉ trong phút chốc căn phòng như sáng bừng lên. Chiếc dương cầm từ bao lâu nay đã lấy lại hết giọng ngân lên, rung lên trong sự cuồng nhiệt của người thiếu nữ và bản nhạc “Những bông hoa hoang dã”.

Anh ôm lấy trán, lão đảo dựa người vào tường. Điều gì xảy ra trong đêm nay vậy? Người thiếu nữ ấy, người mà anh có cảm giác chính là người vợ thân yêu của anh! Mọi buổi tối đã trở về trong một buổi tối, hạnh phúc đến đau đớn, làm cho ta không thể phá lên cười sung sướng mà lại không lén thấm vài giọt nước mắt. Mặt biển trong khoảnh khắc bùng lên dữ dội, nhấn chìm tất cả trong vùng bão tố, chìm xuống vòng xoáy sâu thẳm thẳm của muôn vàn vì sao lấp lánh. Rồi bỗng biển lại đột ngột êm dịu, mãi miết trong khúc du ca da diết lòng người, và ngay lúc này đây con người ta bắt đầu có cảm giác chết đi sống lại, rồi lại chết đi, vào những điều tốt đẹp nhất trong cuộc đời. Khắp nơi trên mặt biển, những bông hoa cảm chướng hoang dã đã dập dùi nổi trên sóng, bơi trên sóng, cùng với những cánh chim hải âu hải âu mãi về phương trời xa, lòng chờ mong ngàn lần lưu luyến. Và cuối cùng, trên tất cả, bóng hình chị hiện ra, đẹp và trong sáng vô ngần, tràn đầy hiện thực và ảo giác.

- Tôi đã thấy, thấy rồi!

Anh chồm đến bám lấy thành chiếc dương cầm, xoáy sâu vào mắt thiếu nữ. Cô không nhìn anh, cũng không nhìn vào bất cứ vật gì trước mặt, nói nhỏ như trong một cơn mơ.

- Anh đã thấy gì? Gió biển, những vì sao biển và người phụ nữ mà anh yêu quý hơn tất cả mọi thứ. Phải, đúng là chị ấy đấy, chị ấy đang trở lại với anh, vào ngay lúc này đây.

Chiếc dương cầm lắng đi từng nhịp và khe khẽ tắt giọng. Căn phòng lại chìm vào khoảng hư vô tĩnh lặng như chưa bao giờ như thế. Thiếu nữ gạt những giọt nước mắt đầm đìa trên khuôn mặt cô, gục xuống những phím đàn...

Mãi một lúc lâu, anh mới nghẹn ngào nói:

- Tôi hạnh phúc, rất hạnh phúc. Xin lỗi, tôi... tôi có thể biết chị là ai?

Ngay giây phút đó thiếu nữ ngẩng mặt thốt lên:

- Em là học trò của cô!

Giọng cô bỗng chìm vào tiếng còi tàu vang vọng trong đêm ngoài khơi xa, báo hiệu một con tàu mới sắp vào cảng.

Phạm Chí Dũng

Nguồn:<http://lmvn.com/truyen/index.php?func=viewpost&id=dcQ3t1GljZ4jWYvFYCqNLxOikX00LeVo>

www.vietnamvanhien.net